

de for overdragelse i almindelighed gældende regler ogsaa maa komme til anvendelse, naar overdragelse sker under form af sammenslutning. Under disse omstændigheder kunde det synes unødigt overhovedet at befatte sig med at give særlige Regler for sammenslutning af livsfor sikrings selskaber, men vi har dog anset det hensigtsmæssigt gjennem en henvisning til bestemmelserne om meddelelse af tilladelse og om adgangen til at overdrage forsikringsbestanden at give et fingerpeg om, at disse bestemmelser maa finde anvendelse ogsaa, hvor der er spørgsmaal om sammenslutning.

Som en naturlig konsekvens af det i vore udkast befulgte koncessionssprincip har vi fundet at maatte foreslaa, at ogsaa udenlandske selskaber maa have tilladelse for at kunne drive livsfor sikringsvirksomhed i noget af de tre nordiske lande. Idet vi har ment, at tilladelse her maatte kunne meddeles eller nægtes af kontrolmyndigheden, har vi søgt at drage omsorg for, at man, forinden tilladelse gives, kan blive bekendt med, hvorledes selskabet hidtil har virket i sit hjemland, ligesom vi ogsaa har ment at burde aabne adgang til at nægte et udenlandsk selskab tilladelse, saafremt dets tekniske grundlag skulde befindes at hvile paa et system, som aabenbart er af den art, at en betryggende livsfor sikringsvirksomhed ikke derpaa kan grundes, eller saafremt dets virksomhed findes at ville være stridende mod almene hensyn. Hermed har vi da ment, at man skulde kunne holde ude selskaber, der vil drive en virksomhed af den art, at et indenlandsk selskab ikke vilde kunne faa tilladelse til det samme; man vil saaledes kunne udelukke selskaber, som er baserede paa assessmentsystemet, eller som i en forkastelig form driver tontine, ligesom der paa denne maade vil blive adgang til at beskytte de forsikredes interesse ogsaa derved, at man kan hindre udenlandsk selskaber fra at virke med forsikringsbetingelser, der kunne blive til skade for de forsikrede; vi sigter hermed navnlig til selskaber, som maatte ville opstille særlig strenge regler angaaende tilbagebø og bortfalden af policer, idet dette vilde kunne medføre uretfærdighed ligeoverfor den enkelte. Endvidere har vi søgt at drage omsorg for, at et udenlandsk selskab altid skal være underkastet bedømmelse efter norsk, dansk eller svensk lovgivning i anledning af sine i vedkommende land og med dets borgere indgaaede forsikringskontrakter, at det i samme udstrækning skal kunne søges ved landets domstole, og at det bliver affaaert adgangen til ensidig at fri sig for sine forpligtelser derved, at det ved at trække sin repræsentant tilbage uden at stille nogen ny i stedet, umuliggør eller ialfald vanskeliggør det for forsikringsstagerne at faa sine policer holdte i kraft ved at betale præmie i rette tid. Ligeledes har vi fundet at burde give kontrolmyndigheden adgang til saavidt muligt at kontrollere ogsaa udenlandsk livsfor sikrings selskabers virksomhed og til, om selskabet ikke holder sig loven efterrettelig, eller der indtræder forandring i de forhold, som har været bestemmende for tilladelsens meddelelse, at fratage det retten til i vedkommende land at fortsætte sin virksomhed.

Som bekendt driver udenlandsk selskaber i stor udstrækning livsfor sikringsvirksomhed i hvert af de tre nordiske lande. Vi har derfor gentagende haft under den nøjeste overvejelse, hvorvidt der ikke — i lighed med, hvad der i det norske og danske udkast er foreslaaet — bør indtages en bestemmelse om, at præmiereserven for de forsikringer, som i noget af de tre lande er tegnede i udenlandsk selskaber, skal anbringes og sitres paa samme maade, som for indenlandsk selskaber er foreskrevet. Herunder er vi da temmelig snart komne paa det rene med, at baade det norske og det danske udkast i denne henseende er gaaede forvidt, og at det under ingen omstændighed kunde blive spørgsmaal om at give kravet et større omfang end, at det alene kom til at omfatte præmiereserven for forsikringer, tegnede efter den nye lovs ikrafttræden. Men selv med denne begrænsning har vi ikke fundet at kunne slutte os helt ud til den tanke, som har faaet udtryk i de to nævnte udkast. Bortset fra Østerrig og Italien, hvor en lovforskrift af denne art har været gældende i endel aar, findes der, saavidt os bekendt, intet europæisk land, hvor en saadan regel har været prøvet, hvorimod der i en række lande er forslag oppe, som gaar i denne retning. Under disse omstændigheder forekommer det os at være liden grund for de tre nordiske lande til allerede nu og, som det formentlig maa erkendes, uigenfaldelig at fastsætte en regel, hvis brugbarhed neppe endnu kan siges at være erfaringsmæssig bevist, og som endnu ikke med nogen sikkerhed kan vides at ville blive almindelig anerkendt.

Paa den anden side vilde det efter vor opfatning være en lidet heldig tilstand, om hvilket som helst udenlandsk livsfor sikrings selskab skulde kunne begynde at virke i noget af de tre lande, uden at det behøvede paa nogen maade at manifestere, at det havde alvorlige hensigter. Vi har derfor ment at burde foreslaa, at et udenlandsk selskab, forinden det faar tilladelse til at drive virksomhed i landet, skal i vedkommende bank deponere et vist pengebeløb, der udelukkende skal tjene til fyldestgørelse af fordringer ifølge forsikringskon-